Ч. 131 Середа 14 (26) Червня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
за цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
за цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Делеґациї.

На суботнішнім засіданю австрийскої Делеґациї по промові референта буджетового дел. Думби, розпочала ся ґенеральна дебата. Перший промовив молодоческий делеґат Кафтан. Нарікав на величезні тягари войскові, спонукані удержанем великої скількости войска. А які би то видатки були, если би прийшло до війни? Помимо запевнень мирових нема виглядy, щоби заведено міжнародні суди мирові. Бесідник не розуміє, який хосен для Австриї з того, що має боронити Німеччину від всходу на случай війни францускo-німецкої, если Німеччина не хоче жертувати ні одного вояка для скріпленя впливу Австро-Угорщини на балканьскім півострові. Перейшовши на події японьско-хіньскої війни, вказав на небезпечности, які грозять Европі на случай, если би Япан переняв керму всхідно-азийскої політики. Лиш Росия могла би завести рівновагу в Азиї. Австрия повинна приєднати для себе полудневo-славяньскі народи, а тим самим і наблизилась би до Росиї. Средство для скріпленя монархії на внутр і вні лежить у взаимнім порозуміню народів Австриї на принципі рівноправности і справедливости. — Відтак обговорював справу Кальнокій-Аліярді і питав ся, чи політика заграничнa зависить виключно від апробати Угорщини. Критикував угоду з 1867 р. та зазначив що дуалізм монархії пережив ся і треба тепер втягнути ще й третий чинник, а то ческу корону. Згадавши про виімковий стан в Чехії, заявив, що ческі делеґати не можуть ухвалити вотум довіриа для правительства і будуть голосувати против буджету.

Дел. Сталіц повитав з вдоволенєм заявлене п. Міністра справ заграничних ґр. Голуховского, що наміряє підпирати торговельні інтереси Монархії, особливо на азийскім ринку. Бесідник жалує ся на упадок процьвитаючої колись торговельної маринарки австрийскої, котра богато потерпіла в наслідок заміни системи вітрильної на парову, підносить потребу реформи тариф консулярних і висказує великі похвали австро-угорскій маринарці военній. Заявляє, що буде голосувати за переходом до спеціяльної дискусиї. — Дел. Бянкині говорив о хорватскім праві державнім, після котрого Хорватия, Дальмация і Славонія повинні бути одноцільным орґанізмом. Позаяк наша загранична політика — закінчив — не в силі розвязати важных квестий, у внутри Монархії есть скріпленый вплив Німців, Мадяр і Італійців, а історичні і національні права Славян, як північних так і полудневих суть занедбувані, то бесідник, будучи славянином і Хорватом, не може похваляти сеї самоубийчої політики і буде голосувати против буджету. — Дел. Рус полемізував з опозицийними бесідниками, а що задоволений з заграничної політики, то не бажав пояснень в справі Аліярдіого, бо справа вже полагоджена і не треба підносити ні рекримінаций ні рекламаций. — Дел. Пацак запевнив, що доки не будуть заспокоєні бажаня ческого народу що-до автономії і історичного становиска, то заступники ческого народу не змінять своеї політики.

Дискусию замкнено, а яко ґенеральні бесідники промовляли: pro др. Зіс, contra др. Герольд.

Дел. Зіс говорив передовсім о економичнім значіню хіньско-японьского договору і вказував на небезпечність, яка грозить Европі зі сторони Хін. Др. Герольд в полеміці з поодинокими бесідниками виказував, що годі ческим заступникам при обгонорюваню заграничної політики не натякувати на внутрішні відносини ческі, бо тридержавний союз має сильний рефлекс вні держави.

По промові референта Думби ухвалено буджет міністерства справ заграничних. — Міністер ґр. Голуховский не промавляв задля того, щоби задержати рівномірність з угорскою делеґациєю, на котрої засіданю він рівнож не забирав голосу.

На вчерашнім засіданю Делеґациї австрийскої вели ся наради над буджетом маринарки.

Дел. Бянкині критикував заряд маринарки, доказуючи, що она не стоїть на висоті новочасних вимогів і підносив закиди против зуставленя буджету маринарки, котре не дає достаточних пояснень. Бесідник жалує ся на неприязне становище правительства супротив Хорватів в маринарці та на упослїджене хорватского язика в маринарских школах, а вкінци жаліє над німеччєнєм і мадярщенем маринарки.

Делеґация угорска приймила на повнім засіданю прелімінар буджету маринарки та спільного міністерства скарбу. Відтак принято до відомости замкнене рахунків на 1893 рік. Слідуюче засіданє ві второк.

Отворенє каналу північного.

Канал північний, або урядово названий „Канал цїсаря Вільгельма" — вже остаточно отворений. В пятницю цїсар Вільгельм II., кла-

---

11)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповіданє **БЕРНШЕРНА БЄРНЗОНА.**

(З норвеского).

(Дальше).

На другий день приїхав лікар знов і їздив тепер кождого дня. Торберн міг вже говорити, але ще не вільно єму було рушати ся. Інґрід сиділа заєдно коло єго ліжка, так само як мати і молодший брат, але він ніколи не питав еї о нічого а й она не розпитувала єго. Отець не приходив вже до комнати недужого і всї замітили що Торбернови впало се в очи, бо кождий раз, скоро лише отворили ся двері поглядав на них і они гадали, що він робить се длятого, що дожидає вітця. Вкінци спитала єго Інґрід, чи він хотів би ще кого бачити.

— Ет, они певне мене не хотять бачити — відповів.

То сказали Земундови. Він не відповів на се нічого, але коли того дня приїхав лікар, єго не було дома. Скоро відтак лікар повертав від недужого і уїхав вже кусник дороги, побачив Земунда, що над ровом ждав на него. Поздоровивши лікаря, спитав Земунд о сина.

— Єго тяжко побили — відповів лікар коротко.

— А вийде? — спитав Земунд і стягнув попруги коло лікаревого сїдла.

— Дякую, сїдло лежить цїлком добре — сказав лікар.

— Було за слабо притягнене, — відповів Земунд.

Настала коротка хвиля мовчаня, в часї котрої лікар уважно приглядав ся Земундови; але Земунд був так занятий сїдлом, що не підводив голови.

— Ви питали, чи він вийде; я гадаю, що вийде, — сказав лікар поволи.

Земунд скоро поглянув на него.

— Отже єго житю не грозить небезпечність? — спитав.

— О, вже від кількох днів ні — відповів лікар.

В очах Земунда закрутили ся сльози. Він хотів їх здержати, але не міг.

— Я майже встидаю ся, що так того хлопця люблю — з трудом промовив — але знаєте, пане докторе, в цїлій околици нема гарнїйшого паробка над него.

Лікаря зворушило поведене Земунда.

— Чомуж ви мене перше не питали?

— Я не мав сили до того, — відповів Земунд, поборюючи все ще сльози, котрих не міг вдержати — а потім жінки — додав. — Они все уважали, чи я буду вас питати і я не міг зважити ся.

Лікар позволив єму успокоїти ся і тодї подивив ся на него Земунд рішучо і нагле спитав:

— А прийде він назад до давного здоровля?

— До якогось степени; впрочім про се не дасть ся ще тепер нічого рішучого сказати.

Земунд спокійно роздумував над словами лікаря. — Аж до якогось степени — шепотів, дивлячись в землю.

Лікар не хотів єму перебивати, бо в тім чоловіцї було щось такого, що примушувало до пошанованя. Втім підніс Земунд голову і сказав: — Дякую вам за відомість! — подав лікареви руку і пустив ся дорогою до хати.

Під той час сиділа Інґрід коло недужого.

— Єсли чуєш себе досить сильним, то оповім тобі дещо о вітци — сказала до Торберна.

— Оповідж — відповів.

— Отже першого вечера, по тім як лікар від'їхав, вийшов отець і нїхто не знав, куди він пішов. А він пішов до Нордгавґ на весїлє і там всї поперестрашували ся, як єго побачили. Він сїв між господарями і став з ними пити, та — як оповідав молодий — мусїв за богато випити.

„Аж тодї почав розпитувати про бійку і єму оповіли всьо як було. Втім вийшов Кнуд а отець упер ся, аби й він оповів як було, та вийшов на подвіре, на те місце, де ви оба били ся. Всї весїльні гості пішли за ним. Тодї став Кнуд оповідати, як ти єму оббив руку та ки-

дучи послідний камінь будови каналу сказав ті слова: „В память цісаря Вільгельма Великого надаю сему каналови назву „Канал цісаря Вільгельма“. А відтак вдаривши трикратно молотком в камінь, додав цісар: „В імя єдиного в трех особах Господа, на честь цісаря Вільгельма, для спасеня Німеччини, для добра народів!“ В документі, котрий вмуровано під послідний камінь, вазначено славу Німеччини, яку придбала собі будовою сего каналу, хосенного для вітчини, еї торговлі, мореплавби і сили оружної. — Вечером на бенкеті підніс цісар Вільгельм тоаст, котрого послідний уступ так звучав: „Але не лиш для питомих інтересів ми трудили ся. Відповідно великій задачи культурній німецкого народу, отвираємо шлюзи каналу мирній комунікациї взаїмній між народами, а вдоволить нас, если покаже ся, що сей канал причинив ся до піднесеня добробиту народів. Участь держав в нашім торжестві витаю тим радше, чим більше маю право добачати в тім признане наших змагань до удержаня мира. Німеччина віддасть се діло в службу мира і буде чути ся щасливою, если канал цісаря Вільгельма буде скріпляти наші дружні відносини до прочих держав. Пю отсю чашу на здоровле заприязнених з нами суверенів і держав! Гурра! Гурра! Гурра!“

Ревія фльот, а відтак маневри фльоти німецкої випали дуже гарно. Ілюминация в суботу вечером була величава. Сейчас в ночи з суботи на неділю зачали деякі кораблі чужосторонні вертати домів, а між першими були кораблі росийскі і француски.

Перегляд політичний.

З Цілеї доносять, що в неділю зібрали ся численні стирийско-словіньскі мужі довірия на конференцию, котра ухвалила одноголосно висказати подяку всім, що причинили ся до ухвали комісиї буджетової в справі цілейскої ґімназиї, а то: пос. Вошнякови, ґр. Гогенвартови, кн. Віндішґрецови і бувшому міністрови д-рови Мадейскому.

З Петербурга доносять, що після поголосок, які там обігають, відділ росийскої фльоти на всхідно-азийских водах має бути вскорі значно збільшений. Залоги на границі росийско-корейскій будуть в найблизшім часі зменшені, бо вже нема небезпечности війни.

Після депеш з Царгорода події на турецко-болгарскій границі викликані в наслідок малозначучих місцевих непорозумінь. Заряджено слідство з обох сторін.

Новинки

Львів дня 25 червня 1895

— **Іменованя.** II. Намістник іменував концепіста Намістництва Казим. Височкого в Яворові, ц. к. комісарем повітовим.

— **Конкурси.** Краєва Рада шкільна розписує конкурс на посаду директора і одного учителя мужеской семинариї в Коросні та на посаду учителя школи вправ при тій семинариї. Поданя треба вносити до 15 липня с. р. — Виділ Ради повітової в Богородчанах оголошує конкурс на посаду інжинера дорогового. Платня 1240 зр., а поданя вносити до 3 липня.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Коломиї, з міста Коломиї, розписаний на день 17 липня с. р.

— **Ректором черновецкого університету** на 1895/6 рік вибраний др. Евсевій Попович, професор православної теольоґії.

— **З перемискої епархії.** Презенти одержали оо.: Иосиф Губицкий на Билич горішний, дек. старосамбірского, Григорий Спрись на Хотинець, дек. ярославского. — Завідательства одержали оо.: Мих. Кузьмак в Болестрашичах, дек. перемиского, Ів. Лисикевич в Токарни, дек. сяніцкого, Ів. Лесяк в Манастирци, дек. горожаньского.

— **Кількох кандидатів учительскої семинариї в Самборі** бажало би приміститись підчас сегорічних вакаций на селі або в місточку. Вп. родичі, котрі би потребували дітям своїм, ученикам шкіл народних, помочи в науці або мати старшого молодця за товариша своїх дітий, зволять зголоситись до 15-го липня с. р. в дирекциї ц. к. учит. семинариї в Самборі. Кандидати сї могли би підняти ся приготованя учеників до вступного іспиту до ґімназиї або на курс приготовляючий до семинариї учительскої. Услівя дуже приступні. — З Дирекциї ц. к. семинариї учительскої в Самборі, 22 червня 1895.

— **Виділ Бурси сьв. Онуфрія в Ярославі** має честь повідомити всіх Вп. членів тої-ж Бурси, що скликані збори на день 28. н. ст. червня не відбудуть ся того дня з причини поминального богослуженя за упокій бл. п. Цісаря Фердинанда, а відбудуть ся в дни 2 н. ст. липня о 12 ій годині в полудне в парохіяльнім домі в Ярославі з тим самим порядком дневним. — Від виділу Бурси сьв. Онуфрія в Ярославі дня 21. червня 1895. *І. Хотинецкий,* предсїдатель; *К. Хотинецкий,* секретар.

— **Концерт „Перемиского Бояна“** не відбуде ся 6-го липня (як то було первістно оповіщено), але 7-го н. ст. липня с. р. (в неділю) в сали на Замку на дохід фонду будови „Народного Дому в Перемишли“. Добірна програма з самих найновійших творів буде оголошена пізнійше. — Від Виділу.

— **Земля на продаж.** О. Антін Чайковский, парох в Ступници коло Самбора оповіщує: Двірский обшар в Ступници, почтова і зелізнична стация Дубляни-Кранцберґ, продає парцелями землю, кілько морґів хто хоче, а то орне поле, сіножати і ліс. Щирі народолюбці, особливо в повітах, навіщених еміґрацийною горячкою, повинні би звернути увагу селян, що лїпше лишати ся в краю між своїми, як іти в сьвіт за очи на певну погибель. За гроші, котрих ледве стане на дорогу до Бразилії, можна в краю купити землю. В Ступници можна набути дорожші і дешевші землї на сплату.

— **Жертва скаженини.** Антонїя Дзенґеловска в Кракові мала песика, у котрого послідними днями проявили ся познаки скаженини. Не уважаючи на перестороги, пестила Дзенґеловска свого любимця, котрий єї й укусив. Аж коли недуга у него значно розвинулась, рішила ся Дзенґеловска розстати ся з своїм любимцем, але рівночасно занедужала сама на скаженину і померла серед страшних мук, помимо лікарскої помочи. Дзенґеловска мала 76 літ.

— **Читальня в Надвірній** — як звідтам пишуть — розвиває ся хорошо — передовсїм дбає о материяльне піддвигнене своїх членів. І так: Дня 1 мая отворено при читальни касу позичкову з корінним фондом 100 зр. і щадницю. В той день відправив місцевий сотрудник і секретар читальні о. Е. Шмериковский, в парохіяльній церкві богослужене на інтенцию щасливого веденя і успіху початого діла. Того дня відбулось засїдане виділу і полагоджено внесені поданя о позичку. Заходами читальні спроваджено з Буковини оден ваґон кукурузи. Спроваджене повело ся; члени закупивші кукурузу дуже задоволені. В сїй справі були помічними виділови Вп. о. Д. Воєвідка з Зеленої, др. Лев Воєвідка в Кіцманя і о. Билинкевич з Надвірної. Читальня заохочена удачею, задумує дальше заряджувати такі спровадженя. Одна лише справа веденя сьпіву хорального якось заснїтилась, а в тім вже вина самих членів сьпіваків, котрі бодай раз на тиждень в неділю, не ласкаві зійтись в комплеті, щоби де чого научитись. Так не повинно бути!

— **Підвисшене плати урядників.** В комісиї буджетовій полагоджено в пятницю остаточно

нув ними до землі. Дальше не хотів говорити і тоді прискочив до него отець та спитавши: чи се може так було? — вхопив Кнуда за груди, підніс і кинув на каміне, де видко було ще кров твою. Відтак тримаючи єго лівою рукою, добув правою ножа. Кнуд поблїд, а всі гості мовчали. Деякі кажуть, що бачили як отець плакав. Але він не зробив єму нічого, а сам Кнуд і рукою не кивув. Отець знов єго підніс, але відтак положив єго назад на землю. — Мені тяжко, дуже тяжко пустити тебе — сказав до него держачи єго сильно в руках.

„Дві старі жінки переходили попри них і одна сказала до вітця: „Памятай на свої діти, Земунде Ґранліден!“ І кажуть, що отець пустив Кнуда в тій хвили, а сам зараз по тім зник. Але Кнуд вже не забавляв ся на весїлю, десь щез поміж будинками і не показував ся більше“.

Ледве Інґрід скінчила оповідане, отворили ся двері і хтось заглянув до середини. То був отець. Она вийшла з комнати, а Земунд приступив до ложа Торберна. О чім оба говорили, ніхто не знав, однако мати, що стояла під дверми і слухала, гадала, що они говорили о тім, на скілько прийде він назад до давного здоровля. Але на певно не знала о тім, а іти до середини не хотіла, як довго був там Земунд. Але коли вийшов, мав трохи червоні очи і був в незвичайно лагіднім настрою.

— Буде жити — сказав, переходячи попри жінку — але хто знає, чи прийде до давного здоровля.

Інґеборґ почала плакати і вийшла за чоловіком на подвірє. Тут сїли собі обоє на сходах коло комори і довго з собою говорили.

Але скоро Інґрід вийшла знов тихо до Торбернової комнати, витягнув до неї руку з малою карткою і сказав спокійно і поважно:

— То мусиш дати Сінневі, як лише з нею зійдеш ся.

Інґрід перечитавши картку, відвернула ся і заплакала. На картці були слова:

„До Високоповажаної дївици Сінневи Ґутторма дочки Сольбакен.

Як перечитаєш сю картку, буде між нами по всім, бо я не той, кого Ти маєш мати. Нехай Господь Бог змилує ся над нами обоїма.

Торберн Земундів син Ґранліден“.

VI.

Сінневе дізнала ся на другий день, що Торберн був на весїлю. Єго молодший брат приніс їй сю вість на полонину; але перед тим перейняла єго Інґрід в сїнях і научила, як має говорити. Для того Сінневе не знала більше, як то, що Торберн перевернув і пішов на Нордгавґ, просити помочи, що там побили ся з Кнудом та що Торберн легко скалїчений, лежить в ліжку — але нема нічого небезпечного. Ся вість була така, що Сінневе була радше зла як засмучена і чим довше над тим роздумувала, тим більше ставала пригноблена. Хоч які обіцянки робив, то все таки так поводив ся, що єї родичі мали що закинути єму. Але помимо того, говорила собі Сінневе, не розлучать нас.

На полонину доходили вісти з села дуже рідко. Отже тревало довший час, заки Сінневе одержала нові відомости. Непевність тяжко єї мучила, а що Інґрід не вертала, то она почала побоювати ся, що мусїло щось злого стати ся. Вечером, коли корови повертали, не могла вже сьпівати як перше, а в ночи мала неспокійний сон, бо не було коло неї Інґріди. Цілий день була немов умучена. Она старала ся розірвати ся роботою, мила скіпці і коновки, робила сир і кварклї, але робота якось їй не ішла, так що молодший Торбернів брат та другий хлопець, що помагав єму пасти худобу, були тепер вповні пересьвідчені, що між нею а Торберном мусїли бути якісь зносини і то давало їм причину до різних розмов.

Раз пополудни, вісїм днів по тім, як Інґрід пішла домів, була Сінневе ще більше пригноблена як звичайно: Вже тілько часу минуло і все ще ніякої вістки! Она покинула роботу і сїла собі на горбок, звідки могла видіти кілька хуторів, они були для неї немов яке товариство, бо не мала сили сама одна сидіти. Коли так сиділа, найшла на неї сонність: поклавши голову на руку зараз заспала. Але сонце припікало, то й сон мала неспокійний. Їй снило ся, що була на Сольбакен, на горі в своїй комнатцї, де були єї річи і де звичайно спала. Цьвіти з огороду слали до неї на гору солодкі пахощі, хоч не ті, до яких звикла, а инші, що заносили полониньскою травою. І звідки ті пахощі, гадала, та висунула голову через вікно. І дїйсно на долині в огороді був Торберн і садив цьвіти з полонини. „Милий, на щож ти то робиш?“ питала.

квестию полїпшення платнї урядників. Комісия, за згодою правительства, ухвалила внесенє д-ра Штайнвендера, котрим признано субсистенцийний додаток також урядникам VIII-ої ранґи і всїм учителям середних шкіл. Акция поліпшеня платнї урядників веде ся в двох напрямах: Урядники трех найнизших ранґ дістають додатки службові, котрі виносять по 15-лїтній службі 100 зр. а по 20-лїтній службі 200 зр. На ті додатки потреба 250.000 зр. і визначено їх від 1 січня с. р. Відтак дістають урядники низших ранґ т. зв. субсистенцийні додатки, а то в XI-тій ранзї 60; в X-ій ранзї 100 зр. на рік. До того прилучають ся ще, після ухвали комісиї буджетової, урядники VIII-ої ранґи і всї учителї середних шкіл. На додатки субсистенцийні треба взагалї по-над 2 міліони зр. В провізоричнім буджетї ухвалено резолюцию, котрою уповажнено правительство виплатити сейчас признане підвисшенє платнї урядників за перші два чвертьроки — і длятого дістануть урядники вже 1 липня додаток субсистенцийний за перший пiврік с. р. Трета рата буде виплачена урядникам по ухваленю буджету, а четверта рата 1 жовтня с. р.

— Про руско-народний театр в Станїславовї пишуть: Представленє оперетки „Синобородий“ в суботу (22 червня) випало з каждого огляду знаменито і всїм загально подобало ся. Іменно в 1-ім і 2-ім актї сипались френетичні оплески. Панна Фіцнерівна була в ролї Бельоти недорівнаною. Дует Фльорети (Лопатиньскої) і Сафіри (Радкевичевої) в 1-ім актї випав пречудесно. А артисти пп. К. Підвисоцкий в ролї короля Бобеша, Лопатиньский яко граф Оскар, Ольховий яко Синобородий а Янович в ролї альхеміка грали без заміту. П. Ольховий не тілько добре сьпівав, але й лучше грав, як „Пташника з Тиролю“. Звернути би увагу усїх артистів на виразнїйший виговір і на відповідне марковане сатиричних місць, инакше они минають без вражіня. Ухарактеризоване іменно мужеских роль було знамените. Костюми артистів та богата гардероба артисток загально викликували подив. Загально висказувано самі похвали для руского театру. Одно тілько, що антракти були за довгі. Публики було більше як на „Пташнику“, але не зовсїм много.

— О посьвященю церкви в Новосїльцях-Гневош пишуть: Величаве торжество, якого охрестність сьвицка не видала, відбулось в Новосїльцях-Гневош дня 9 с. м. з нагоди благословеня нової мурованої церкви в тім-же селї. Тисячі народу з доохрестних сїл збирались уже від рана на площу новосїлецкого погіря, на котрій з далека виднїє нова церков, здвигнена після плану архітекта п. В. Нагірного. Тисячі богомольців-селян, з відкритою головою, спішили за процесиями, з піснию на устах, поклонити ся старинним образам поміщеним в новім храмі. А було тих процесий девять. В часї походу окружили они церков наоколо як би нерозривний движучий ся вінець. Чину благословеня церкви довершив о. декан Лев Сембратович в сослуженю десяти сьвященників. І чия-ж в першім рядї заслуга здвигненя тої церкви в Новосїльцях? Відповідю на се най послужать слова о. Ал. Зубрицкого висказані в гарній проповіди: „Не будь в Новосїльцях пароха о. Николая Івановского, Новосїльчане не мали би нової церкви“. І справедливо! невтомима ревність і запобігливість о. Николая Івановского довела до того, що на місци старенької деревляної церковцї станув новий мурований храм, і то в парохії численій ледви 800 душ. При тім і не обтяжено парохіян конкуренцией, бо виносила она ледво 500 зр. Побудованє церковної цегольнї, жертволюбивість парохіян і привязанє їх до свого обряду приспішили дїло збудованя нової церкви, котра й останесь на довгі лїта памятником Богу на хвалу, а о. Николаю Івановскому і его прихожанам на честь і вічну славу!

— Самоубийство. В недїлю по полудни застрілив ся у Львові на Погулянці в лїсї Феликс Куликовский, 35-лїтний канцелїст ц. к. краєвої Дирекциї скарбу. Причина самоубийства незвістна.

— Зміна властителїв. Село Вербівку, в повітї борщівскім, купив від Шапса Розенбавма за 110.000 зр. Станїслав Рудроф. — Маєтність Северів коло Озірної набув від П. Мечковского за 53.000 зр. І. Зільберман. — Др. Тадей Скалковский, адвокат і посол на сойм краєвий, купив від Болеслава Августиновича маєтність Шептичі в Самбірщинї за 80.000 зр.

— Хмароломи, повени і огнї від удару громів навістили послїдними днями богато місцевостий нашої монархії. В самій лише Горішній Австриї було в тих часах пятнайцять випадків хмароломів, повений і огнїв. Кілька осіб поражених громом, погибло. Гради падуть також часто і роблять необчислимі шкоди. В Чехії, в місцевостях Бестовіц, Савестин, Благна і Березницї комунікация цїлком перервана. На полях потворили ся озера. В Розмікали, виницях град хмелярнї і молоді лїси, а цїлий величезний парк замковий стоїть під водою. В Рокичанах на просторі кількох кільометра залитий і поперериваний зелїзничий насип, поїзди особові здержані, ріка Радкуза піднесла ся о 146 цм., Меза о 96 цм. та наступили грізні повени. В Граснї завалили ся три доми і сїм осіб утратило житє в тій катастрофі. В Здіжи завалив ся міст, а на шляху зелїзницї Прага-Фурт ам Вальде розлали ся насипи, повикручували ся шини і треба було здержати переїзд поїздів. У всїх тих катастрофах упало дуже богато інвентаря і вода позабирала множество сїна.

— Фабрика банкнотів. Сими днями з нагоди спаленя 8 міліонів стягнених з обігу паперових ґульденів, оглядали члени угорскої делеґациї фабрику банкнотів банку австро-угорского у Відни. Вступ до сеї фабрики дозволяє ся дуже рідко і то не кому будь. Посля оглянули вперед склади вже готових банкнотів, котрі обіймають кілька просторих саль. Відтак переглядали зладжені вже взори нових банкнотів в коронах, яких доси ще нема в обігу. Банкноти ті — на 1.000, 500, 100 і 50 корон. Найменший гріш паперовий буде 50-коронівка. Банкноти на 1.000 і 50 корон подобають дуже на теперішні пятьдесятки. По обох сторонах паперу помальована жінка сидячи, з вінцем на чолї. Банкноти на 500 і 100 корон подібні до теперішних десяток, але формат троха вузший а довший. Краску задержано ту саму, бо показало ся, що теперішні десятки і пятьдесятки найтруднїйше підробити. Делеґатам показувано також спосіб, в який друкують ся банкноти. А друкують ся не кожда штука з окрема, але нараз кілька штук на однім аркуши на папери лише до того вироблюванім. По витятю кожду штуку зосібна обзирають докладно, а при найменшій недокладности відкладають на бік а потім нищать.

— Померли: Маруся Чубата, учениця VII-ої кляси видїлової школи у Львові, дня 23 червня с. р., в 14-тім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Стация Хриплин на шляху Львів-Сучава, отворена з днем 15 червня 1895 для необмеженого руху особового і товарового. — Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 липня 1895 увійде в житє додаток II.

— Стан засївів. Послїдні вісти о засївах в Австро-Угорщинї не суть добрі. Урядові справозданя виказали, що на Угорщинї в наслїдок градів, зливи та инших шкід елементарних, збір пшеницї сего року буде 7 до 8% менший, як в роцї попереднім. Тамтого року зібрано 40 міліонів сотнарів метричних. О много гірше показує жито, котре дуже зле перезимувало а в кількох комітатах зовсїм пропало. Попередного року зібрано на Угорщинї до 15 міліонів сотнарів метричних жита, а в сїм роцї в найлїпшім разї буде 12 міліонів сотнарів, отже не стане яких 20%. Овес і ячмінь вказують на середне жниво. — В Долитавщинї а особливо в Чехії і на Мораві ячмінь дуже потерпів з причини холодної і пізної весни. З инших родів збіжа в Австриї жито дуже зле посходило, а в Галичинї будуть жнива здаесь о много гірші як в роцї попереднім. Взагалї в Австро-Угорщинї можна сподївати ся збору лише середного або менше як середного.

Телєґрами

Відень 25 червня. Вчера відбув ся другий обід для членів Делеґаций, на котрий знов були запрошені по половинї делеґати угорскі, а по половинї австрийскі. Цїсар розмавляв між иншими довше з молодоческим послом дром Герольдом.

Білград 25 червня. Скупштина склакана на 27 с. м. і то вже не до Ниша, але до Білграда.

Лондон 25 червня. Цїлий кабінет подав ся до димісиї в наслїдок того, що парлямент зменшив мінїстрови війни пенсию і тим оказав єму вотум недовіря.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Ах, инші цьвіти не хотять тут удавати ся — відповів і дальше садив.

Їй зробило ся жаль тих цьвітів і она стала его просити, аби приніс їх до неї.

— Добре — відповів — позбирав їх і приніс їй. Але тепер не сидїла в своїй комнатї, бо він війшов до неї просто з зїльника. В тій хвили вступила до комнати матїр.

— Пробі! Не пускай того страшного хлопчища з Ґранлїден до комнати! — крикнула і прискочивши до дверий заступила ему дорогу.

Але він все таки хотів дістати ся до середини і обоє почали боротись.

— Мамо, мамо! — благала і плакала Сінневе — він хоче лише подати менї мої цьвіти!

— Всьо одно і то не вдасть ся ему нї нащо відповіла мати і відпихала Торберна.

І Сінневе була дуже налякана, бо она не знала кому має бажати побіди а тут нї одно не хотїло уступити. — „Уважай на мої цьвіти!“ — крикнула, але они що раз завзятїйше боролись і гарні цьвіти порозсипали ся довкола по земли. І мати і він топтали по них, а Сінневе плакала. Але коли Торберн упустив цьвіти зробив ся такий поганий, що аж страшно! Его волосе стало довге і стріпате, лице незвичайно велике; очи блестїли ему як у дикого звіра і єму виросли довжезні пазурі, а ними вхопив він матїр. — „Мамо, стережи ся! Не видиш, що він зробив ся иншим? — Стережи ся!“ — кричала і хотїла підбігти матери на поміч, але не могла рушити ся з місця. В тім хтось єї закликав — раз і другий: Торберн вибіг на двір, а за ним мати. Знов почула крик.

— Що? — спитала Сінневе і збудила ся.

— Сінневе! — кликав голос.

— Що? — відповіла і отворила очи.

— Де ти? — питав голос.

— Мама мене кличе, — сказала до себе, підвела ся і пішла в напрямі, звідки чула матерни голос. На полонинї, перед шаласом стояла мати і держала в одній руцї кошик, а другою присланяла очи від сонця.

— Лежиш і спиш на голій земли! — сказала мати.

— Я була дуже сьпяча, — відповіла Сінневе — і лише положила ся, заспала.

— Не клади ся так, дїтинко, нїколи, оно шкодить.... Я тобі дещо принесла в кошику; вчера ми пекли, бо отець їде в дорогу.

Але Сінневе причувала, що мати не прийшла лише длятого і погадала собі, що не дармо такий сон їй приснив ся.

Карен, — бо так звала ся єї мати, — була, як сказано, делїкатно збудована женщина, з ясним волосем і синими, дуже живими очима. Она легко усьміхала ся, коли говорила, але лише до чужих. Єї черти з часом заострили ся, она була метка і заєдно була чимсь занята.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.